

De Heraut

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad N° 124.)

Zondag 1 September 1901. N° 1235.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertenties aan de ADMINISTRATIE; Bureau: Warmoesstraat 96, te Amsterdam.
Insendingen, die later dan Donnerdag 's namiddags te 12 uren worden ontvangen, kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Abonnementsprijs: franco aan huis, per drie maanden f 1.20, voor het Buitenland per jaar f 6 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent.
Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaars, Postdirecteuren enz. en aan het Bureau te Amsterdam.
Advertentie: van 1 tot 6 regels f 1.20, voor elken regel meer 30 Cent.
Aanvragen en vermelding van liefdegaven en Verlagen van Reken. 12 Ct. p. regel.

„Dat ik in alles van u vertrouwen mag hebben”

Ik verblijd mij dan, dat ik in alles van u vertrouwen mag hebben. 2 Cor. 7:16.

Banden van allerlei aard binden ons in de menschele samenleving aan elkander. Deze banden zijn in hoofdzaak vierlei in aantal, en die vier groepen splitsen zich weer in twee maal twee.

Er is tweerlei soort band, die ons, buiten onzen wil, wordt aangelegd, en er is evenzoo tweerlei soort band, waarvoor we de vezelen uit ons zelve voortspinnen.

Onafhankelijk van onzen wil, zijn we gebonden door den band van het *Bloed* en door den band van het *Gezag*. Gezigt, zonder dat ge er iets aan doen kondt, geboren in een innige, zeer nauwe betrekking tot uw vader en moeder, tot uw broeders en zusters; en het was door dien band des bloeds, dat vooral uw jeugd werd beheerscht. En evenzoo zijt ge door God Almachtig onder allerlei *Gezag* geplaatst, en tot gehoorzaamheid gehouden, niet omdat het u zoo gevalt, maar omdat de ordinantie des Heeren het zoo wil.

Zonder die beide banden van het *Bloed* en het *Gezag*, ware een menschele samenleving, op uitgebreider schaal, dan ook volstrekt ondenkbaar. Het is door deze twee banden, dat de gezinnen en naties gevormd zijn. En hoe ook vaak tegen den band van het bloed gezondigd, en tegen den band van het gezag gestribdeld worde, toch weet de band van het bloed altoos weer te trekken, en de band van het gezag altoos weer zijn onmisbaarheid te doen gevoelen. Zelfs de rooverbende bootst het Goddelijk gezag na, en stelt zich een hoofd.

En toch, als ons niets samenbondt dan het *één* bloed en het ons opgelegde gezag, er zou geen veerkracht van het leven uitgaan. Ons saamleven zou arm, hol en leeg zijn. Geen gloed zou de kilheid komen breken. Ons hart zou insluimeren.

Doch nu heeft God de Heere het aldus besteld, dat er, behalve die banden van bloed en gezag, die ons van zelf omalingeren, nog andere banden zouden zijn, waaraan we zelve wewen, en onder deze staat het onderling *vertrouwen* bovenaan.

Zeker werkt de band van het *belang* meer algemeen en sterker, en is ook de aandrift, die uit ons *belang* opkomt, ons door God ingeschapen; maar deze band heeft tegen zich, dat hij zoo licht in gemeenschappelijk egoïsme verloopt, en ons saamlukt op zondige paden.

En nu is dit ongetwijfeld ook bij den band van het onderling *vertrouwen*, op verre na niet altoos uitgesloten. Er is een onderling *vertrouwen*, dat voor de goddeloozen dienst doet als schild, om hun zonde tegen de straffe der gerechtigheid te vrijwaren. Heel wat zonde zou niet zijn aangedurd, indien niet twee, die saam zondigen, op elkanders stilzwijgendheid hadden *vertrouwd*. Er is niets onder menschen, dat niet door de zonde wordt aangetast.

Maar vast staat dan toch, dat het *vertrouwen* veel hechter is onder wie God vreezen, dan onder hen, die God verzoeken en verzaken.

Het onderling *vertrouwen* is te edel, te goddelijk in zijn oorsprong, om niet alleréerst en allermeest te sterken, wat edel is, en lieflijk, en weluidt. De liefde vindt in het *vertrouwen* haar fundament. Ze is een afspiegeling onder menschen van wat ons geloof in God is.

Vertrouwen is, dat ge aan elkaar geloof. Geloof aan een heilige macht, die over en weer in ons ten goede werkt. Het is het geloof aan elkanders persoon, het geloof in elkanders karakter, het geloof in elkanders ooprechtheid en eerlijke bedoeling. Kort gezegd, het is het geloof in elkanders geschapen zijn naar den beelde Gods.

Dat *vertrouwen* onder menschen is dan ook een band, die dwars door den band van het bloed en het gezag wordt heengeveven, en die beide veredelt.

Indien het kind zijn vader en moeder niet vertrouwt, zoo de ouders hun kroost niet *vertrouwen*, zoo niet onderling *vertrouwen* man en vrouw vereenigt, verliest het gezinsleven zijn edelsten karaktertrek en wordt maar al te vaak een hel op aarde.

En zoo ook, indien niet onderling *vertrouwen* Overheid en Volk saamverbint, en louter geweld in de plaats treedt, is een volk verloren. Zelfs in het leger, dat zonder tucht en gezag geen leger heeten mag, ontbreekt de aandrift ter overwinning, zoo de veldheer niet op zijn manschap en de manschap niet op zijn veldheer vertrouwt. Meer nog dan het gezag, was het onder-

ling *vertrouwen* het geheim van Napoleon's zegepraal.

Zelfs kan men zeggen, dat in de maatschappij geen handel en nering, geen omgang en verkeer denkbaar is, zoo niet zeker algemeen *vertrouwen* de zedelijke macht is, waarop men rekenen kan.

Maar toch, naast deze uitingen van het gemeen, onderling *vertrouwen*, komt een nog veel edeler macht aan het woord, als persoonlijk en in enger kring een wederzijdse gehechtheid ontstaat, die gegrond is in de kennis van elkanders inborst en bedoelen, en die ten slotte zulk een teederen band om hart en hart slaat, dat men den ander schier nog beter vertrouwt dan zichzelf.

Paulus toont dit in zijn betrekking tot de kerk van Corinthie.

Het liep mis in die kerk. Partij stond tegenover partij, wat in de kerk van Christus nooit mag. Zonde brak brutaal uit. Heel die arme kerk was een schip zonder roer op de golven geworden.

Hard ging Paulus daartegen in. Diep sneed hij in de wonde.

En zie, de uitkomst was, niet dat ze Paulus daarom afstieten, maar dat ze te begeeriger de hand naar hem uitstrekten. En dat hij, de apostel, terug kon schrijven: „Hierin verblijd ik mij, dat ik in *alles* van u *vertrouwen* mag hebben.”

Die heilige macht van het *vertrouwen* heeft aan de kerk van Christus haar ingang in de wereld mogelijk gemaakt.

In volstrekt, geheel eenigen zin bond dit *vertrouwen* elk verlore aan Jezus, en ging bij die volkomenheid rechtstreeks over in *gehoof*. Alles gaf men prijs, alles sneed men af, om zijn zekerheid, zijn vastheid, zijn hope, zijn verwachting eeniglijk en alleen op den Eenigen te stellen.

Dit was het *vertrouwen*, doorgedrongen tot op den goddelijken achtergrond, die elk verlore in zijn Heere en zijn Heiland voelde. Niet uit de liefde kwam het *vertrouwen* op, maar de liefde voor Jezus bloeide op den geloofswortel van het grenzenloos en onbepaald *vertrouwen*, waarmee men zich aan den Christus overgaf; en juist daardoor was de innigheid van den mystieke band, waarmee men zich aan Jezus verbonden wist, zooveel bezielerder dan wat men thans voor geloof aanziet en uitvent.

En toen is dat *vertrouwen*, zij het ook in mindere mate, overgeplant op de apostelen, en het is dank zij die zedelijke macht, dat de apostelen de wezenlijke steunpilaren van Jezus kerk waren, steunpilaren ook in dien zin, dat ze geheel het gebouw van Christus kerk in zijn eenheid saamhielden.

Doch ook daarbij kon het niet blijven. Diezelfde geest des *vertrouwens* moest als een heilige atmosfeer geheel de gemeente doordringen. En dat geschiedde. Zeker, er waren verraders, die in de gemeente inslopen, gelijk er een verrader onder de twaalfen was. Maar die donkere schaduw liet den lichtglans van het onderling *vertrouwen* slechts te helderder schitteren. Men gevoelde in elkaar een stuk van zijn eigen leven te bezitten.

Men had één strijd, men putte uit één bron de kracht, men leunde op elkander, gelijk leden van één lichaam in elkander gevlochten zijn. Het was niet: ik en gij, maar wij, wij één in Christus, en daarom van elkanders heilig bedoelen gewis. En zoo kwam het, dat de ongelovige wereld, in haar achterdocht verstrikt, het onwillekeurig van de Christenen betuigde: Zie, hoe lief ze elkaar hebben!

Helaas, over wat afstand zien we thans op dat heerlijk verleden terug! En dat niet, omdat er zooveel eeuwen tusschen liggen, want door alle eeuwen blijft Christus één, en één de band die aan Hem binden moet.

Wat het onderling *vertrouwen* geknakt heeft, is de knak dien het geloof zelf kreeg. Van het kookpunt soms tot het vriespunt gedaald. Onbezield waar het bezielde, vormelijk waar het wezenlijk, werktuigelijk waar het hartewerk moest zijn.

En vandaar de achterdocht die weer opkwam, de vermoedens tegen elkaar, die weer veld wonnen. En als gevolg daarvan het waarschuwen van den één tegen den ander, het in verdenking brengen van elkanders bedoelingen, het overbrengen van kwaad gerucht, het uitstrooien in elkanders hart van het booze zaad des wantrouwens van den één tegen den ander.

o, Het hart schreit er bij, als men hoort, hoe zelfs wie in één bedehuis saam het brood breken, soms scherp en bitter tegenover elkander staan.

En mocht het soms gelukken dat in heiliger kring de plant des *vertrouwens* weer met bloesemende knoppen omhoog ging, lang duurt het niet, of er komt een die al

die takken waterloten scheldt, en, met een ijver die heilige gewaand is, die plant des *vertrouwens* bij den wortel afhouwt.

De één dult niet, dat de ander *vertrouwen* geniet, en acht dat geen *vertrouwen* dien naam waard is, tenzij het gesteld worde in hem zelve.

Zoo is er kwijning van geloof, en kwijning van liefde, en kwijning van krachtsbetoon, omdat het *vertrouwen* kwijnt, en het *vertrouwen*, dat er nog is, niet wortelt in het gemeenschappelijk geloof in éénen Heiland.

Is dit, omdat de gemeente niet tot *vertrouwen* geneigd is?

Stellig niet, de gemeente zoekt het *vertrouwen* als haar levensatmosfeer. Veel eer ligt de schuld bij hen, die dit gul *vertrouwen* misbruikt, geschonden en beleedigd hebben.

Wie niemand vertrouwt, heet het op de beurs, komt het verst. Een kind van God, daarentegen, komt liever tiemaal bedrogen uit, dan dat hij afstaat van dat vast en zoet *vertrouwen*, dat alleen machtig is waarachtige liefde te doen opbloeien.

Maar juist daarom blijft het kweken, het koesteren, het geven en het inboezemen van *vertrouwen* het levenselixer, het geestelijk medicijn, dat de gemeente weer uit haar zelfvernederig opbeurt.

Wee onzer, als het pessimisme bij ons inkantert; alleen het optimisme gaat met het Evangelie in welluidend accoord.

Waak daarom toch over uw ziele, dat ge bestaand *vertrouwen* niet ondermijnt; dat ge van u geschonken *vertrouwen* geen misbruik maakt. De kerk van Christus is geen koopmansbeurs, waarop men elkaar vliegen afvangt. En wie brandstof voor den achterdocht aanraagt, verteert het leven van Christus' kerk, oot het inzinkt en beschaamd staat.

Het was zoo schoon, het was zoo heerlijk, dat Paulus roemen kon: Ik weet, dat ik in *alles* uw *vertrouwen* mag hebben.

En alleen zoo dat weer levensregel onder ons wordt, zal de saambindende kracht onder de belijders des Heeren terugkeren.

Amsterdam, 30 Aug. 1901.

Voor de Vrouwenkampen in Zuid-Afrika.

Bij ons kwamen voor de Vrouwenkampen in Zuid-Afrika de volgende giften in:
Verantwoord in ons nummer d.d. 25 Aug.: f 5896.27; verder ontvingen wij: van den heer P. W. te S. f 2.50; van Ds. J. Hulsebos te Vlissingen (nagelaten gift) f 0.50. Totaal f 5899.27.

Voor Koolwijken Scholen.

Ingekomen bij Ds. HOUTZAGERS: Van den heer P. Verschuys te Nunspeet, uit de Uniecollecte f 1.50; van H. L. W. A. te Enschede f 5; van den heer A. v. d. Spiegel te Rotterdam (Stationsweg) f 4; Uniegift van Mevrouw Wed. F. Meijer te Delft f 1; van den heer D. Buersma, penningmeester Unie te Harlingen f 5.50; van den heer J. v. d. Meulen, penningmeester Chr. school te Garrijp f 3; van den heer G. Gootjes te Hugowoord, Uniecollecte f 3. In hartelijken dank ontvangen.

D. HULLEMAN,

Koolwijk. Penningmeester.

Officiële Berichten

De Centrale Pastorale Conferentie.

Aangezien in de bladen een onderwerp van behandeling is geworden, wat op de Centr. Past. Conferentie van dit jaar een onderwerp van behandeling zou uitmaken, heeft het Comité, na correspondentie en in overleg met de referenten, die zich reeds tot het houden van referaten hadden bereid verklaard, besloten, dit jaar de Conferentie niet te houden.

Het Comité acht zich verplicht, dit besluit ter kennis van belanghebbenden te brengen.

Namens het Comité,

J. VONK, Secretaris.

Ziekenverzorging.

De agenda van de jaarvergadering der Vereeniging tot bevordering van Geref. Ziekenverzorging in Nederland, te houden op Donderdag 10 September 1901, te Leeuwarden, in de Noordkerk, aanvang voorm. 11 uur, vermeldt o. a. na de verslagen:

Verkiezing van twee leden des Hooftbestuurs in de plaats van de H.H. Dr. B. J. F. Ravinek, arts te Rotterdam en Dr. J. H. A. van Dale, Geneesheer-Directeur van „Veldwijk”, die periodiek moeten aftreden.

Is het wenschelijk en mogelijk, reductie van prijzen op de spoorwegen voor onze en andere Ziekenverpleegsters te verkrijgen? In te leiden door Ds. Hulsebos van Vlissingen.

Wat te doen ter meerdere verspreiding van ons Maandblad „Bethesda”? In te leiden door Ds. Teves van Beekbergen.

Bespreking van de belangen der Vereeniging. Referaat, te houden door Dr. Frans van Zwolle, over: „De roeping van de diaconen en de taak van de Vereeniging tot bevordering van Geref. Ziekenverzorging in Nederland, ten opzichte van het veelvuldige lijden door krankheid.”

Referaat, te houden door Ds. Barger van Driebergen, over: „De methode van opleiding onzer Ziekenverzorgers.”

‘s Avonds vóór de jaarvergadering, dus Woensdag 13 September, ‘s avonds 7 uur, zal een bidstond worden gehouden in de Noordkerk, waarbij de belangen der Vereeniging den Heere zulle worden opgedragen in gebed en smeeking en Ds. J. H. Feringa van Zaandam voorganger zal wezen.

Provinciale Diaconale Conferentie der Geref. Kerken in Zuid-Holland,

gehouden te Rotterdam, op 20 Juni 1901.

De heer Ter Weeme merkt op, dat het de bedoeling is, dat, waar ieder lid de stellingen door Ds. Van den Brink ontwikkeld, in zijn bezit heeft, deze even onder de oogen worden gezien.

De voorzitter leest daartoe de volgende stellingen voor en brengt ze, voor zoover de tijd toelaat, achtereenvolgens in bespreking.

I. Voor meerdere ontwikkeling van ons Diaconaat is allereerst noodig bestudeering van de beginselen, waarvan naar Gods Woord de dienst der barmhartigheid moet uitgaan, en van de lijnen, waar langs de uitoefening van dit ambt zich moet bewegen.

II. Er bestaat dringende behoefte aan een Handboek voor de Diaconale vakken der Theologie.

III. Een deel der Diaconale samenkomsten naar Art. 40 D. K. O. dient geregeld gewijd te zijn aan de bespreking der theorie van het Diaconaat, waarbij de tegenwoordigheid van de Diakenen des Woords vereischt is.

IV. Door de bediening des Woords moet de gemeente worden onderwezen in en opgewekt tot barmhartigheid, terwijl de Catechisatie en de Jongelingsvereeniging zich ook hebben te richten op 'saankweken en opleiden van Diaconen.

V. De Diaconale taak omvat drielei: 1. het voorkomen van armoede en lijden; 2. het lenigen van armoede en verzachten van lijden; en 3. het verschaffen van de hietoe vereischte middelen. (Encyclopedie der H. Godgeleerdheid door Dr. A. Kuiper, d. III, pag. 537).

VI. Ter voorkoming moet geestelijk gearbeid door de verwaarloozing van het gezinsleven tegen te gaan; en stoffelijk door tijdelijke financiële steun; 'verleenen van medische hulp of versterkende levensmiddelen; 'aanstellen op een reëconomisch loon voor den arbeid, verzorging van invalide werklieden, pensioenregeling, verzekering tegen ongevallen, enz.

VII. Zonder de natuurlijke verzorgers te verdringen en in nauw verband met de betooning der barmhartigheid naar het ambt der geloovigen, moet de Diaconie aan armen, wezen, ouderen, zieken en eilendigen in Christus' Naam de barmhartigheid des Heeren bewijzen in onderscheiding van alle Christelijke en algemeen menschele philanthropie.

VIII. Diaconale zaken van particulieren of generalen aard, die op den Kerkeraad niet kunnen worden afgedaan, moeten gebracht worden op de meerdere vergaderingen onzer Kerken.

IX. Door geregeld huisbezoek bij alle leden der gemeente, inzonderheid bij wie welvaren van den Heere verkregen hebben, dient door de Diaconen de kunat van het geven te worden aangekweekt.

Stelling I. De heer Ter Weeme vraagt of er nog iets te verwachten is van de opdracht, door de Synode van Dordrecht 1893 in deze aan een drietal predikanten gegeven en die op de Synode te Groningen, dus in 1899, nog niet gereed waren.

De heer Wirtz vraagt in aansluiting met den eersten vrager, of wij zoolang ons zelf niet kunnen helpen.

Ds. Landwehr vraagt verlof, ook de tweede stelling reeds te mogen bespreken en stelt dan de wenschelijkheid in het licht, benevens het bedoelde handboek, voor 'predikanten geschikt, ook een praktische handleiding voor Diaconen te vragen.

De Referent antwoordt, dat het bedoelde mandaat op de Synode te Groningen niet is verlengd, dat zulk een arbeid niet op den weg der kerken ligt maar op den weg der Gereformeerde theologie, dat de bestudeering der beginselen van de Academie moet uitgaan en voortdurend voortgaat tot de predikanten, ouderlingen en diaconen en daarna ook tot de gemeente; dat wij tot zoolang zelf niets kunnen doen. Het handboek moet er eerst zijn. De Referent heeft geen bezwaar tegen de bijvoeging, door Ds. Landwehr voorgesteld. Maar hij meende behielden te moeten wezen en te beginnen met het begin. Hij geloofte bepaald dat het gewenscht is, dat van deze conferentie stappen uitgaan.

De Voorzitter vraagt of zoo iets ligt op den weg van deze Conferentie, dan of meerdere Diaconen zulk een verzoek hebben te richten tot de Hoogescholen.

De heer Wirtz meent, dat er moet worden overgegaan tot een dringend verzoek aan beide Faculteiten, dat er komt een handboek voor de Diaconale vakken der Theologie. Dan is de stoet tot een beweging onder meerdere Diaconen gegeven.

Ds. Van den Brink stelt de volgende motie voor, die hij acclamatie wordt aangenomen:

De Provinciale Diaconale Conferentie der Gereformeerde Kerken in Zuid-Holland, vergaderd te Rotterdam, op 20 Juni 1901, overwegende dat er, tot meerdere ontwikkeling van het Diaconaat, dringende behoefte bestaat aan een handboek voor de Diaconale vakken der Theologie en eene handleiding voor Diaconen, besluit, deze behoefte kenbaar te maken aan het College van Hoogleraren der Theologische Faculteit van de Vrije Universiteit te Amsterdam en die van de Theologische School te Kampen.

De heer Wirtz constateert, dat de uitvoering aan dit Moderamen is opgedragen.

Stelling III. Ds. Sillevius Smitt juicht de bedoeling van den referent toe, maar vreesd, dat een beroep op art. 40 op den verkeerden weg zou leiden. Dit artikel geldt voor zaken.

De heer Dekker (van Hazerswoude) vraagt, hoe de inleider zich zulk een vergadering denkt, als cursus, catechisatie of opleidingschool.

De heer Ter Weeme verklaart, dat de diaconie van Rotterdam B heeft getracht, op deze wijze te werken. Maar in de praktijk kon zij niemand der predikanten hietoe bewegen. Men heeft toen getracht de ouderlingen hietoe te vinden, doch ook zonder eenig gevolg.

Ds. Landwehr vraagt, of bedoeld wordt een deel van iedere samenkomst of een deel van het aantal samenkomsten.

De Referent antwoordt, dat hij eene ruimere opvatting van het woord „taken” heeft. Hij noemt het ook een zaak, eene gewichtige zaak, als de diaconen, in den geest als bedoeld, met elkander spreken. Hij zou een aantal afzonderlijke samenkomsten niet durven aanraden, maar acht het wel mogelijk, dat men in iedere vergadering wel tijd vinden kan, want hij geloofde, dat men veel tijd verpraat.

Stelling IV. De heer Grootveld vraagt toelichting van het tweede gedeelte.

De Referent had willen voorschrijven een afzonderlijke cursus voor diaconen, maar dacht, dat de conferentie dit middel te radicaal zou vinden. De bedoeling van de stelling is, dat de diaconen des Woords moet leven onder den levendigen indruk, dat onder deze jongelieden ook toekomstige diaconen zitten. En wat de jongelingsvereenigingen betreft, zij leggen zich meer en meer toe op het praktisch leven. Daar worden allerlei onderwerpen behandeld, beginselen rakende het huisgezin, den Staat en ook de kerk. De jongelingsvereeniging denke er aan, dat er onder hare leden ook toekomstige diaconen zijn. Wat hij niet in de stelling, maar wel in het referaat gezegd heeft: er is behoefte aan finke degelijke leiding.

Ds. Landwehr stelt eene wijziging van het laatste gedeelte der stelling voor.

Na eenige bespreking kan de referent zich in de volgende wijziging vinden:

„Terwijl de catechisatie en de jongelingsvereeniging zich ook hebben te richten op 'saankweken en ontwikkelen der gaven voor het diaconambt.”

Op eene vraag van den heer Boodes (van 's-Gravenhage) antwoordt de referent nog, dat de jongelingsvereeniging werkt naar weken, schema's, die door deskundigen worden gemaakt. Welnu, die schema's worden ook bewerkt over dit onderwerp.

Ds. Sillevius Smitt vraagt, om des tijds wille, te mogen vooruitloopen op stelling VI. De referent heeft gezegd, dat hij zich niet zal uitslaten over de vraag of de diaconie ook een roeping heeft, in te werken op de Overheid. Dit vereischt voor spreker wel eenige toelichting. Want naar het hem voorkomt, is het gebruik in de ontwikkeling van het diaconaat in niet geringe mate toe te schrijven aan de gebreken, die de sociale wetgeving aankleeven. Spreker houdt voorts een warm pleidooi vóór de roeping.

De Referent betuigt hiernaer zijne instemming, maar meende, dat eene behandeling van dit onderwerp hem en de Conferentie te ver zou voeren. Het vereischt een afzonderlijk referaat. Spreker veroorlooft zich daarom de vrijheid, de Conferentie voor te stellen een volgend referaat aan deze vraag te wijden en dan wel te houden door Ds. Sillevius Smitt.

Op de vraag van den Voorzitter verklaart Ds. Sillevius, eene dergelijk aanroek in overweging te willen nemen.

Stelling V. De heeren Ter Weeme en Zwart meenen, dat deze stelling niet voor bespreking vatbaar is. Ze wordt ten volle beaamd, maar ze is in de praktijk onuitvoerbaar. Er is geen geld of men zou er om langs de straat moeten gaan.

Het verheugt Ds. Landwehr, dat deze stelling zoo ten volle beaamd wordt, maar hij heeft ook in diaconieën de stelling wel gehoord: Armoede voorkomen doen wij niet.